

„Ahoj, jmenuji se Twilight Sparkle a právě jsem sestrojila naprosto úžasnou mašinu, která umí počítat... a tak!“

Ehm, co to sakra...

„Byla to neuvěřitelně dlouhá a únavná práce, ale já věřím, že se vám moje nová počítačka bude líbit!“

Twilight, tak naposledy, tomu se říká počítač, ne počítačka, to, že jsem ti napsal tuhle ztřeštěnou povídku, ještě neznamená, že si tady budeš sama vymýšlet nová slova.

„Pšt Scrabble, nekaž to zase, hpf...“

Do čeho jsem se to jen namočil, víš vůbec, jak tahle věc funguje?

„Eee, no jistě! Však jsem ji taky sama sestrojila! Hm, tady stisknu písmenka, která se zobrazí zase tady a potom, eeh... Scrabby, proč je ten obraz modrý?“

(*sigh* Tohle bude na dlouho... a už vůbec se mě neptejte, kterej Keranis za to může)

***

Když se na Equestrii díváte z pohledu technika, asi by vám vypadly oči. Technologii zde plně nahrazují magie a kouzla, ale pokud se sami sebe přeci jen občas ptáte, co by se stalo, kdyby se někdo rozhodl, zneužít povídku jednoho pisálka a donutit poníka postavit první počítač, je nám všem snad jasné, jak to asi dopadne. A komu přeci jen ne, tak má mě, chudáka, který jej tím prapodivným děním provede.

Twilight ve své laboratoři zrovna dokončovala poslední část nového prototypu, který měl usnadnit práci i životy všech obyvatelů nejen městečka Ponyville, ale hned celé Equestrii. Nebyla to lehká práce, na denní světlo se nepodívala už dobrý týden, zahrabaná v knihách o starých přáních, poselstvích i zajímavostech a plánu, jaké si vesměs přinesla ze svého dobrodružství ve světě za zrcadlem Crystal Empire. Návštěvu nečekala, ale nějaký zvědavce, který se snažil princeznu najít, byl už jen otázkou času.

Dveře laboratoře se pomalu otevřely, Twilight si založila ochranné brýle za kořen rohu a zadívala se nad schody. Na prahu stál unavený Spike, vypadal, jako by její činnosti bez přestávky pomáhal posledních padesát hodin. Něco si nejistě mumlal a mžoural na klisnu se zapadlými víčky a otevřenou pusou tak dlouho, dokud se konečně neodvážila zeptat.

„Spiku? Jsi v pořádku?“

„Huh? Jo jasně... eh... máš... áá.. tady eh, návštěvu,“ dořekl svá slova a bezmezně upadl do hlubokého spánku, stále ještě svírajíc kliku od vchodu. Už se pomalu sesouval k pádu na podlahu, když jeho hlavu zachytil obláček světlé energie.

Do místnosti vešlo pět klisen. Rarity opatrně položila chrupajícího Spika stranou a vydala se s ostatními dolů po schodech.

„Ahoj holky,“ řekla Twilight překvapeně. „Jak se máte?“

„Vou, vou, tak pozor, nejsi nikde k nalezení už celej tejden,“ řekla Applejack našťavaně. „Nemysli si, že se nás teď jenom zeptáš, jak se vede a bude všechno...“

Zamlkla se, když spatřila hranatou svítící podivnost za jejími zády. Chvilku rovnala krk a probodávala její novinku očima. Ostatní v pořadí se začaly přidávat, takže za chvilku už Twilight pozorovala jen pomatené stádo surikat.

„Tedy, Twilight, to je...“ kroutila nevěřícně hlavou Rarity.

„Jo, je to fakt... je,“ pokračovala Rainbow.

„Ale co to je?!“

Twilight je chvilku jen pobaveně nechala přicházet k tomu podivnému přístroji, než se hluboce nadechla, připravená bravurně zahltit skupinu informacemi. Spolkla však všechen vzduch a prudce se zakuckala, když Pinkie k jejímu překvapení spustila monolog, kde shrnula celý její původní pokus. Všechny jen vyjeveně koukaly.

„Pinkie, jak jsi to sakra...?“

Místo odpovědi však růžová kobyla jen usměvavě a pomaličku pozvedla knížku, kde bylo víceméně všechno z toho podrobně popsáno.

„Duh?“

Twilight na moment zdrceně svésila hlavu, své nadšení však nenechala jen tak upadnout. Nasadila lehký úsměv a došla až ke stolku s monitorem, posadila se do křesla a začala s přednáškou.

„Říkám mu počítač,“ klepla do černé krabice kopýtkem, znovu vstala a pomalu obešla místnost. „Bude nám sloužit jako pomocník při všemožných činnostech.“

„Mašina na počítání?“ zašeptala posměvačně Rainbow Dash Applejack a mrkala ke stolu. „To je tááák trapný.“

„A není to, nebezpečné?“ krčila se Fluttershy za ostatními a těkala pohledem od monitoru k Twilight a zase zpět.

„Neboj se,“ zakroutila hlavou Twilight. „Ujišťuji vás, že na tom není nic, co by mohlo nějakým způsobem...“

Znovu se však zakuckala. Třeštila oči proti svému stolu, kde seděla Pinkie Pie a střílela v monitoru na haldu zombíků. Fluttershy schovala panenky očí do maličkých kuliček a zapadla pod hranu prázdné krabice od použitého vybavení. Začala se třást.

„Tyjo, to je hustá mášina!“ měnila z vteřiny své názory Rainbow, co už stačila přiběhnout k monitoru a sledovala Pinkie zběsile hrát.

„Pinkie!“ zahřměla Twilight naštvaně. „Tohle rozhodně nemělo být součástí práce! Okamžitě to vypni, měla jsem ty věci vyřadit ještě před tím, než jsem je sem vůbec přinesla!“

„Ale notak Twi!“ vždyť je to super, sleduj ty potvory, no jako živý... nebo mrtvý no.“

Twilight si představila celou svoji situaci jako podivný příběh plný frustrované skutečnosti, že celý týden dřela na stroji, který funguje jen jako blbá hračka. Zrudla v obličeji do odstínu červené, o kterém Applejack ani netušila, že vůbec existuje, a nasupeně na ně odfrkla.

„Argh! To snad není ani možný! Končím! Tohle nemá cenu! Celý ten čas věnuju do zlepšování Equestrie a čeho se pak dočkám? Tupého hraní her!“

„Nebud' taková netykavka Twilight,“ sledovala Rainbow nadšeně, jak nemrtvým padají hlavy. „Tohle je naprostá paráda, proč jsi nám o tom neřekla už dřív!“

Twilight už se pomalu chystala k odchodu, najít místo, kde se počítače co nejučinněji zbaví, nejlépe nějaký hluboký, bezedný kráter. Otočila se na kopýtku ke schodům, když najednou uslyšela velmi neblaze povědomý hlas. Strnula, bála se otočit. Vyjeveně sledovala, jak se Fluttershy zmateně rozhlížela zpod svého úkrytu. Doufala, že se jí to jen zdálo. Ne.

„Ahoj Pinkie, nečekal jsem tu někoho z poníků,“ ozvalo se znovu z reproduktorů. „Jak jste se dostaly na náš server?“

„Discord?!“

„Zníš nějak překvapeně Applejack, ale to já mám být ten, kdo se má teď divit!“

Z monitoru vystrčil hlavu hadovitý tvor, složený z nejrůznějších částí běžných zvířat s nasazenými sluchátky a mikrofonom. Krátce si je všechny prohlédl, zakroutil očima a znovu se ztratil uvnitř.

„Hahaha, vážně byste se měly vidět dámy, netuším, kdo vám co provedl, ale ty výrazy, há, k nezaplacení!“

„Zatraceně Discorde, co to má znamenat, jak si se...?“

„Co tím myslíš?“ mluvil z repra znovu. „Každý pátek hrajeme s celou rodinou Left4Dead, je to tak Dispute?“

„Jep, to je přece jasný bráško, no jen řekni Oddity.“

„V jednom kuse.“

Kobyly stály zkameněle na svých místech, kde jim ze všeho jen zmateně padala brada. Jen Pinkie pokračovala po boku Discordovy postavy Ellise dál tmavou zahradou.

„To přece nedává smysl,“ křičela Twilight. „Kde jste pro Celestii jen sehnali všechno...“

„Twilight, vážně myslíš, že si nenajdeme cestu někam za hranice Equestrie? Jsme vládci chaosu, proč si myslíš, že ve světě lidí prší žáby?“

Dořekl, a znovu krátce vykoukl na Pinkie, když začal šibalsky zvedat obočí: „Ještě jednu mapu?“

Ve stejný okamžik mu však přistála kniha *Technické prostředí* v puse. Uviděl, jak Twilight vzplanula hřívá, strachy lehce zamrkal a rozvázně zase zmizel v obraze.

„Kašlu na vědu, jdu se napít!“ vyběhla princezna naštvaně po schodech nahoru, kde se ani nesnažila spícího Spika nijak výrazně překročit. Zabouchla za sebou dveře.

Techniku už nikdy nechtěla vidět. Po zbytek dalšího týdne svého omylu hořce litovala, když za ní kamarádky chodily použít počítač jen pro jediný účel, který absolutně nezamýšlela. Ze světa lidí už nikdy nic sestavovat nebude. Nikdy!

Když tu najednou, mezi kupou nepoužitých prostředků, uviděla malý list časopisu o mobilních telefonech s displejem a...